

РАБОТНИЧЕСКА ИСКРА

Орган на Работническата Комунистическа Партия в България.

RAB. ISKRA, Organ der Kommun. Arbeiter-Partei Bulgariens.

АБОНАМЕНТ: 10 броя 9 лв., 20 броя 18 лв.,
40 броя 36 лв. Един брой 1 лв. Двоен — 2 лв.

Адрес: Ж. Дикиджиев, ул. 25 линия № 2
Варна. Adresse: Sch. Dikidjief, 25 linia 2 Warna

Повелението на момента.

Дружбашкото правителство — на селските тузове и буржуазията, внася в парламента законите, изработени от репарационната комисия. Разбира се то продължава още „словестната престрелка“ с последната. Вечко това, обаче, е само за пред тонковците. В същност правителството се оказва достатъчно практично и гъвкаво пред комисията. Тъкмо сега последната засили своя натиск над сервилното и лакейско правителство. Комисията искаше преди 23 тог *нейните* закони да бъдат „гласувани и приети“ от народното събрание. Внесени и приети са вече законите: за обезоръжаване на селението; за дружествата, за Б. Н. Б. и за ред нови косвени данъци. То се знае, че парламента на „демократическа“ България ще ги „гласува“. Защо? Защото буржуазията и дребнобуржуазията, както и техните партии стоят на почвата — да се плащат репарациите.

С първия закон се обезоръжава пролетарията и трудящите се; с втория — ще се направи невъзможно пролетарската освободителна борба. С третия ограничава се печатането на банкноти. На четвърто място се внася закон за данъка върху оборота. Един *разбойнически* данък, по силата на който пролетарията ще бъде ограбван по *сред бял ден* и то толкова пъти, през колкото ржце мине продукта преди да стигне до него.

Какво ни носи проектоконвенцията? Пълното обжрзване и заробване: економическо, финансово и политическо на работн. класа; и без това положението бе тежко, непосимо и безизходно. Милярди косвени данъци превиват гърба на пролетария, гладят е постоянен гостенин в пролетарското семейство. Мизерията вцепяла в своите лапи и души работнишката класа. Скупотиата расте с часове и минути — до чудовишни размери. Сега, обаче, всичко това ще се удвои, утрои — удесетори. Днес се посяга върху хляба и водата; въздуха и светлината на работника. Скоро страната ще се обжрне в ад. Настъпва момента, когато работнишката класа ще бъде подхвърната на масови бедствия и страдания; на повсеместно израждане, страшни мъки и поголовно измиране; време, когато даже живота на едно куче ще се ценни повече от колкото тоя на работника. Тежка робия ще притисне масите.

Всичко това съвсем ще е чуждо за буржуата. Тях и днес не лоят нито репарациите, нито данъчните закони. Напротив буржуата и тук ще приложат „своето искусство“, шото от мъките и страданията на работ. класа; от сълзите, глад и мизерията; даже и от смъртта на пролетария да потекат реки от злато в касите й! Само работнишката класа ще плаща масрафа на буржуазния пир — войната. Тя ще плаща тежките репарации и ведно с ред поколения ще носи товара на буржуазната лудост и престъпност. До сега само стрижиха от кожата ни. От сега нататък ще почнат да скубят. Да, ще скубят и то из дълбоко — до костите. Ще се вземе кожа, две, пет — колкото може от гърба на „добродушното стадо“.

Но понеже това ще бъде непосимо и опасността — „звѐра“ — да си покаже ноктите е голяма; трябва да се свърже той — за ржцете и краката; да му се пхне и юмрук в устата. Ето що иска империалистеска Франция, Англия и пр.

Екзекуторите дейссуват умело. Палачите сж тоже на местото си. И едините и другите изпжлняват отлично ролята си. Сжгласенските империалисти се колебаеха в избора си — кой да окачи вжжето на врата на работнишката класа. Жилестите ржце, обаче, на селяка (дружбашкия союз) се оказаха по-чвержсти за тая операция. В тоя момент, когато едни хвърлят вжжето около врата на работ. класа, други застыгат краищата му; четвърти свързват ржцете и краката, а пети пхат юмрук в устата на жертвата — где е „голямата“, „масова“ и „единствена“ политическа организация на пролетарията — тесни социалисти. Тя като обезвери, отчая и дезорганизира тоя пролетарият, днес стърчи като бостанско плашило в парламента — мястото, гдето се коват робските вериги на работ. класа и сжс своята „смыслена“ и „хрисима“ опозиция само *подмазва лжжето*, което утре ще се стегне здравата около врата на пролетарска и трудяща се България.

В своя партийен орган тая многотумяща праздна блжва на един много понижен тон жмрмори едва под носа си: „Ние протестираме (забравили да кажат с какви сили) срещу тая политика на дружбашкото правителство, срещу тая престъпна и противонародна политика“ (Амин). И зоват масите на „борба“, срещу старите и нови данъци и за превхърлянето им върху гърба на буржуазията (горката).

В бр. 288 на „Раб. В.“ вместо да поканят масите на революционна борба — на масова политическа стачка, бунт и вжстание, те приспиват Пролетарията, че Сжветска Русия сжс своята армия ще счупи оковите на империалистичните мирни договори! (трай конйо за зелена трева). Прочее „масовата“, „революционна“ тесняшка комунистическа партия казва на пролетарията, бждете спокойни, не се вжлнувайте, нема защо да водим борба, други (червената армия) ще дойдат и ни „освободят“ от тяжестите на репарациите. Понятно е след това защо тесняшките „авторитети“ и „изпитани“ вождове днес издигат само лозунга: „Ако трябва да се плащат задълженията от войната, то нека те се плащат от тия, които са виновни за тях — буржуазията, спекулантите и пр.“ Както виждате тесняците не са против репарациите, стига да се плащат от тия, които са виновни за войната!

Ний даваме тревожен сигнал. Ний крещим в ушите на работ. класа:

Работници, свестете се. Изправете гордо оклюмналите си глави; свзѐмете отпадналия си дух. Време е да се действа. С широко отворени очи погледнете злото, което иде право в очите. Врага е многоброен, и силен — безспорно. Но пред вашата многобройност той ще потрепери, стига де се прояви вашия буен революционен дух и железна воля. Докажете врагу, „звержт“ е се още силен и няма да позволи вжрзан да разжжсат месата му. Вам предстои да изберете между бавната и постепенна смърт, в жезла и окови и откритата решителна революционна борба — с всички средства и то не са тесняшкото „прехвърляне данъците върху буржуазията“, а за сриването кжравото господство. Сплотете се, прочее, под знамето на революционния комунизъм — против капитализма. Всички на революционния боеви фронт — бждете будни! Крайно време е!

Другари, записвайте фонд „Работническа Искра“.

Учста на единия фронт

Единия фронт беше първия „спасителен бряг“, на който III интернационал хвърли котва — за пощивка, след революционата преумора. Уви! указа, се че този бряг в върху стария капиталистически свят, в територията на социалпредателите от 2 и 2½ интернационали. До тактиката на единия фронт III интернационал дойде след завоя на Руската стопанска политика в пжтя на капитализма. Че „единия фронт“ не ще донесе нищо добро на революционния пролетарият — то се знае. Той заведе III интернационал и влачащите се след него наивни работници в блатото на опортюнизма, измамата и предателството. Но тактиката на „единия фронт“ има днес и по друго значение. Тя разкри *вжтрешната негодност и инлюст* на самия III интернационал. Това е очевидно особено днес.

Единия фронт между 2, 2½ и III интернационал се роди на Берлинската конференция. Това беше, обаче, едно недоносче. Вжпреки голямата отстжпчивост на III интернационал, който на *всяка цена* търсеше приятелството на Вандервелдовци. „едния фронт“ се указа голям „бош лаф“.

Но това, което в случая е найхарактерно, то е, че макар тактиката на „единия фронт“ да бе „приета и гласувана“ „единодушно“ от III интернационал — три негови *голями важни* сенции отхвърлиха тая тактика: Италианската партия на своя конгрес *с вжчки гласове* (против само 8 гласа); Френската партия сжс подавяюще мнозинство в централния комитет на партията, както и Норвежката ком. партия. Какво значи всичко това? Само едно, че III антернационал не е „една революционна“ организация, излята от „един метал“, *че той се раздира от вжтрешни противоречия* и борби; *че разложението се засилава в него*.

За да спре това разложение се свика на 7 юни ново *разширено заседание* на Изпжлкома. Дневния ред за него потвърждава нашето твжрдение. Като централна точка е: „Единия фронт“ и поведението на горните три партии. Още в първото заседание *Троцки* се нахвърля върху френската и италианската партии и настоява „за строго изпжлнение решенията от партиите“. Атмосферата се сжсти още повече в следните заседания.

В второто заседание реферирал *Зиновиев* върху: „единия фронт“. След като защитил, с всички сили тактиката на единия фронт и „отбил“ сжмнението у „някои другари че това е опортюнизъм“, той между другото казал: „Но на нас липсваше *организационна бойна готовност*. Ний не знаехме да разжрсим масите, да стабилизираме партиите, да превжрнем нашата борба в борба на масите от фабриките, заводите и др. Нещо повече, *ний показаме*, че ком. интернационал не представлява *една организация*“. И по нататък: „Ние сме имали опити на *отделни личности да контролираат и разрушават* ком. интернационал. Но за пръв път цели партии не изпжлниха дълга си“ (какжв ужас!) *Зиновиев* нарича това *саботаж* и кани „френските и италиански другари да разберат, че взетите решения трябва да се изпжлняват“. Като констатира, че в международните акции отделни партии не само не участвували, *но се и противопоставяли*, той се провиква: „*Кжде ще бжде тогава разликата между ком интернационал, 2 и 2½ интернационали?*“

Както виждате, гр. Зиновиев, кой-

то в 920 год. сочеше юмрук — две на центриските елементи, днес не вижда, че именно тия последните от които той смяташе да очисти ком. интернационал — днес джржат последния в *блатото на Опортюнизма*; че измяната и предателството на комун. интернационал го докараха до туй *разложението и инлене*, от които той няма да се спаси. Заслепен от опортюнизма, той (Зиновиев) не *вижди* слабите страни на комун. интернационал там, гдето се и не търси цар против тях. Той смята, че всичко това е случайно и . . . си служи с заплашване.

На края на речта си той казва: „Наистина партии като френската и италианската сж *необходима* част на комун. интернационал. Трябва да *направим всичко* да ги сплотим *здраво и искрено* кжм К. И., но ако за това *трябва тая цена*, която платихме до сега, *това ще бжде една трагедия*.“

К. Интернационал не може да *плаща такава цена*“. *Зиновиев* заплашва французската и италианската партии с изключване! Толкоз по-зле. Но защо френската, италианската и Норвежката ком. партии сж против тактиката на Ком. Интернационал?

В разискванията се констатира, че френската партия, по време Марсилския конгрес е брояла 120 х. души, днес е спаднала на 60 хил. (50%)

Като първа причина се сочи: „*упаджва в душа на масите, след концесииите направени от руската революция*“. В партията се борят три течения: десническо, центриско и *левичарско*. Болшинството на партията е против единия фронт“.

За Италианската и Норвежката партии — от тяхна страна още нищо не е казано. Ние знаем, обаче, че първата, на II конгрес, чрез *Бордия* предложи *специални тезиси против парламентаризма на III Интернационал*, а на III-я му конгрес, чрез *Терачини* ни се противопостави на тактиката опортюнистическа, защитавана от *Ленин* и *Троцки*. Факта, че италианската партия на последния си конгрес, вжпреки заплашванията на *Коларов* с грамодно и внушително множество отхвърли тактиката на единия фронт — *показва*, че италианския Пролетарият вжрви на лево от ком. Интернационал и се вжзмушва от неговата опортюнистическа тактика, измяна и предателство.

В разискванията се установява, че и в Чехословашката партия има три течения — десница, центр и левица.

В тази „масова“ и „образцова“ партия — гордостта на К. И. как ще се разрешат, в настоящето „разширено заседание“ всички тия *костеливи вжпроси* още не се знае.

Може би и този път водителите на К. И. да успеят чрез заплашване, да отбият бурята. Г-н *Фросар* френски делегат се достатъчно сплаши вече и заяви, че партията му ще приеме единия фронт.

Толкоз по зле. Защото не *Фросаровичи* ще имат решителната дума, а *масите*. А последните *се пробуждат* и у тях зрее *разбирането на измамата* от Ком. Интернационал.

Даже да допустем за момент, че Москва ще успее да разнесе гржмотевицата — всичко това ще бжде временно. В други последующ момент сжсгените пари на пролетарското негодувание ще усилат бурята и под нейния мощен тжтеж ще рухне старото, негодно и никому не нужно здание на III интернационал — защото и то е сжградено върху пясчната основа на своите сжбратя. Близък е часът. Бурята *наближава*.

Поднових ли си абонамента?

— Това трябва да сторя *незабавно*, за да улесня вестника.

Из тесняшкия конгрес.

II.

Друг делегат заяви, че даже вестника (работническият) трябва да бъде на две страници, защото изморения от повседневен чужд труд работник не може и една да прочете, а тжй и вестника би станал по евтин и по достъпен. Работника нема пари и не може да плаща.

Все тук му е местото да споменем и за „Освобождението“.

Неколко делегати са казали неколко думи за кооперацията, която създава бюрократизъм, топли места, и др. Други делегати прямо отричат ползата от нея, като казват: „немаме нужда от кооперация“, „тажв безирганлжк не ни трябва“.

Друг делегат предлага да се демократизира кооперацията — като че ли капиталистическо предприятие може да се демократизира. — Той иска всички кооперативни плжхове, радон—служащи да се избират от самите организации и да бъдат отзоваеми и сменявани.

На този работнически глас против капиталистическото предприятие „Освобождение“, което гои опортюнистическата бюрократия и определя легалитета на партията им, нейния благообразен чорбаджия Г. Попов с жестокосърдечие на Шейлока и с достойния за него само жест, като си потрива палеца на десната ржца с локвалеза и средния пржст, с мазен ехиден тон отговаря: „Не забравяйте че ни дължите 1600000 л. Исплатете се, па тогава ни критикувайте“. Достоеен думбазки аргумент и отговор на лихвар, който вижда и цени всичко само през парите. Народняците биха позавидели на „другаря“ Попов.

Все още по тези пусти суми. Един делегат постави пряк въпрос: по колко получават партийните функционери и как се разпределя тази големичка сума 460,000 лв. за заплати на разни длжжностни лица?

Втория секретар, обаче, с присжрбие констатира, че се задават такива въпроси и заусува баснята за градивна, а не разрушителна критика и т. н. Щом работника попита къде се дават кжрваите му стотинки, които отделя от гладния си залаг, това било разрушителна критика.

И за да не избухне присжрбието на Луканов в плач и ридания, нагласените от по-рано крикуни и продажни гамени, заржкоплекват от неколко страни, вдигат шум и викат, че не искат да се отговори на такива въпроси.

На запитващия делегат ще кажем, че и идущата година и с по-голема настойчивост да постави този въпрос, пак не ще получи отговор. Те са питани вече стотинци плжти от години насам и все неотговарят.

Макар несмело и боязливо, но в конгреса се подигна въпрос за безрезультатната парламентарна дейност и особено в общините, кждето се вжршела не комунистическа работа.

Вождовете, обаче, почувствуваха сладостта на парламентаризма си се подготвили предварително да обезжоржат делегатите по този въпрос. Коларов в доклада за тактиката казва:

„Сжщото може да се каже и за парламентарната тактика. Днес става ясно, че парламентарната дейност не е крайжжлния камжк на нашата борба. Разбрали най-после и ще се поправят хората.“

А това „сжщото“, което значи изменение на тактиката, Коларов е казал и по отношение селото и на собственическите еснавски елементи. И кжм тях си променили тактиката, като отиват кжм тях не с програмата, а в името на непосредствените им интереси: закрепване кепенчето и нивичите заложени в лихварите.

И сжбраха тесняците масите, приспособиха се кжм вжжделенията им и станаха . . . станаха това, което бежа широките социалисти, понеже последните умряха, трябваше да ги наследи некой.

И почна се борба против данжците, против сжжпотията и спекулацията, хич спекулация в капиталистическия свят и то сега?, борба за общини, зеленчукови градини, евтин колониял чрез „Освобождението“ и

ред други „революционни“ борби и лозунги.

Така изменението на тактиката „другарю“ Коларов бие назад.

Що се отнася до изменението против парламентаризма, това са само думи, защото да се откажете от него, значи да се откажете от себе си, и тези маси които ви обикалят сега ще ви изоставят, а без тях сте като риба на сухо.

Един делегат ясно запита да се каже: какво е отношението на партията кжм дружбашите и техното правителство, защо „Работ. В.“ се резервира кжм последните.

Вместо да отговорят направо тесняшките влжжи зачестиха безобидни писания в „Р. В.“ против (уж) дружбашите и правителството. Пак тактиката: „мижи да го лажем“.

Накрай за моралната характеристика на тесняците ще споменем. 1. Тесняците не допуснаха в конгреса никакжв наш човек, даже легитимирания, като кореспондент на „Работническа Искра“. Бежа поставили специални дедективи, които зорко да следят нашите другари да се не промжжнат вжтре.

2. Когато бежа забелязали вжтре една наша другарка, те я гонили неколко плжти да си излезе, но понеже тя настояла да остане те най-нахално я изжжрлят вжж като й оставили сини петна по ржцете. Проявили революционното си геройство над беззащитната пролетарка.

Тжй, е щом не могат срещу буржюзията, ще успеят срещу „непослушните“ работници. Но и то ще е до време господата.

Тесняците сж работнически врагове.

Пристаничните работници в Варна сж в борба за отжжрляне на един правилник, с който портовото управление подчинява работниците наплжло под своята власт и разжжрзва ржцете на капиталистите. По силата на този правилник трябваше да се произведжт избори на 2 т. м. Благодарение на нашите другари — пристанични работници, които застанаха решително против всякажкви правилници, благодарение на техната революционна готовност да посрещнат удара с удар, масата неутрални работници, а така сжщо и тжж под влиянието на тесняците, които бяха първоначално за избора, се откаха от него.

На 28 м. м. се свика общо сжбрание на преносвачи и талигари от пристанището за да организират борбата. Тесняците се опитаха да разтурят това сжбрание, но не успеха. По този повод нашите другари излезоха с позив, който нахара „Работ. Вестник“ да наруши гробното си мжлчание, поржчано от Москва и заговори за левите революционни комунисти. В бр. 14 под заглавието „Още един работнически враг“ почетния редактор се опитва да ни поставя в лагера на работническите врагове, като пише, че целия позив е изплжнен с измислици и ругатни против комунистическата партия. Позива изпращахме до всички организации, групи и отделни другари и работниците ще кажат думата си. Но ний задаваме следните въпроси и искаме отговора:

1) Чернаев експлжзтира ли селените от с. Кестрич и руските бежанци?

2) Кооперация „Освобождение“ на която товариме и разтовариме, наш експлоатарор ли е, или не, наред с другите тжрговци капиталисти?

3) Д. Попов — генерал из „щаба на мировата революция“, син ли е на голям думбазин, с който споделя охолна трапеза и блага, изсмукани от гжрба на работниците?

4) Имали в тесняшката партия предприемачи, тжрговци, спекуланти, които експлоатират работнически труд? Марксистите от „Работ. Вестник“, — след туй нека отговарят кой е работническият враг: самите работници — Дикиджиевци, левите революционни комунисти, или оня паплаг от адвокати, функционери, тжрговци, спекуланти, които изплжжнат тесняшката партия и я поставиха отдавна вече на един фронт с всички десни

и леви буржуазни партии, защото са от една материя, с един мозжк и са против революцията, за вжжстановяването на капиталистическото производство, за реформи за парламентаризъм и следователно — за експлоатацията на работниците. Тесняците са днес това, което бяха широките — буржуазни орждия за претжжпяване революционното сжзнание. Следователно тесняците са най-големия враг на работниците.

Вжв второто сжбрание, на което присжстствуваха 350 пристанични работници и 120 колари нашите другари посочиха тесняшката тактика на водене работническите борби, като тактика на сжжстените ржце, на пазарлжците, като такава на миналото, която доведе до поражение работническата класа — и тактиката на левия революционен, комунизъм, като тажжва на революцията, на утешения ден, на победата. Компромис между тия две тактики е невжжможен. За пржв път начина на действието и ржководството не се решаваше от вождове и бюрократи, а от самите работници. Тесняците — пристанични работници трябваше да поемат сами ржководството (без партийната си сволоч) или да се солидаризират с нашите другари и те приеха последното, вжпреки мржсотията, която се сипе от устата на Д. Поповци, Кондовци и „Работ. Вестник“ по адрес на левите революционни комунисти.

Пристанични работници, бждете готови да изнасят борбите си без да се надяват на тесняшката масова партия, която вече е в лагера на контжр-революцията и която с куру-гюрюлжтията си по межданите ви вжжрзва в ярема на вечната експлоатация.

Из Интернационала.

На 15 август се свиква в Хановер (Германия) Учредителния Конгрес на Работническият Комунистически Интернационал с следния дневен ред:

1. Политическото положение.
2. Комунист. Раб. Интернационал.
3. Партия и младеж.
4. Партия и Юнион.
5. F. R. U. K.
6. Организационни.
7. Разни.

Нашата партия ще се представлява от специален делегат на тоя тжй важен и от историческо значение конгрес.

ИЗ ДВИЖЕНИЕТО.

В брой 11 на Раб. Искра от 9 май т. г. печатахме протокола на новообразуваната група в Тржн.

Един месец след това на I VI брой 269 на „Работнически вестник“ сжбшци, че двама искрени работници са изключени за *разбойничество* (к. н. Р. В.) А в брой 278 от 19 юни т. г., на Р. В. значи след 18 дни от горното сжбщение, поправа „печатарската си грешка“ „место *разбойничеството* да се чете: „Раздорничеството“.

Мизерници сте Ви редакторите на Раб. Вестник. Честните работници, които с десетки години са ратували искрено и преданно за работническото дело днес наричат „разбойници“?

Приемете, Ви, подли и мизерни класови политически дедективи нашата пролетарска хрчка.

РУСЕ. Кжм локаутирания работници от фабрика „Мюлхаупт“ и всички работници.

ДРУГАРИ,

В един момент, когато вие повече от 170 души работници измжчени достатжчно в днешния капиталистически ад сте локаутирани и сте в борба с вашите кржвожадни господари, капиталисти и банкери, ние не можем да не ви адмираме като истински борци и да не посочим на ония революционни форми и методи на борба, които днес от малцина се разбират и прилагат, защото малцина сж още техните носители, но които единствено усвоени добре ще доведат работниците до победа над разрушаващия свят и човечеството капитализъм.

Това е заводската революционна организация на работниците, която изникна в силно развитите капиталистически страни на местото на старите синдикати, които пропити от легализъм и реформизъм днес се явяват спиралка на револуцията. С сжщите синдикати техните методи на борба пролетарията се доведе до тежки поражения в всички страни. С тях и вие работници не можете да направите крачка напред дори и ако се борите само за подобрене и сносен живот.

Тези организационни форми сж абсолютно негодни за днешно време. Останали от епохата на еволюцията, на мирновременния предреволюционен период, от времето на Маркс до Ленин, те заслужават да се изоставят в вехтошарницата на II интернационал, както се изразява нашия марксихески учител Гортер. Днес обаче, в тази бурна революционна епоха на колосално силния капитализъм, само заводската революционна организация, може да се противопостави, която не се бори като синдикатите с голи ржце за подобрения в рамките на капитализма, а е разрушаваща капиталистическия строй и изграждаща нов, комунистически строй. Тя е единствената наша революционна сила. Друга нема. Синдикатите сж едно от главните опори на контрреволюцията, те сж най-старата организация на пролетарията и не сж годни вече за неговата революционна борба, както и самите партии, които сж в тесна идейна и организационна връзка с тях.

Нуждни ли сж доказателства работници, за негодността особено в Бжлгария. Какжв революционен актив ни дават те?

В тях всякаква проява се задушава по най-брутален начин от синдикалните самовластни бюрократи.

Чудно ли е, след всичко това, че малки и големи борби сж бивали провалени. Чрез тях карриеристите сж спечелвали лаври в изборите и сж се домогвали до депутатски и сжветнически места.

Тесняшката партия е днес в прегрждките на буржюзната демокрация и законност и спи на 14 в нейните обятия. Истинските революционни работници ще намерят местото си в Раб. Ком. Партия и общия революционен юнион.

На тяхното знаме е написано: Работници, разстравайте всеки малжк конфликт между труда и капитала до голяма мощна вжоржжана акция против неговата кжрвава политическа власт за тжржеството на комунизма.

На вжоржжжната сила на капитала работници, противопоставяйте винаги вашата вжоржжжана сила. Разгонете политическите шайки в общините и парламента и разчистете плжта на великата пролетарска революция, която ви носи освобождение.

Това е революционната истина.

Сжбщение.

В ЦИК се получава редовно орган на Гер. Раб. Ком. Партия „Комунистически Работ. Вестник“. Ония от другарите, които желаят да се абонират за него, да внесат чрез редакцията на вестника ни сумата 30 лева за абонамент.

Получения брой 5 е вече изчерпан.

—:—

От идний брой ще почнем да даваме преводи от конференцията, станала по Юниона в Германия. Така сжщо и ред друг материал по конгресните реферати. Но за да може вестника да излиза редовно и до нашия конгрес, от който ни дели само месец и половина, да мине целия материал, необходимо е да се издават и двойни броеве. Но ЦИК не разполага с достатжчно средства. Ето защо всеки убеден лев революционен комунист трябва да употреби максимум енергия, като сам предплати абонамента си поне за 6 месеца и усили сжбиранието суми за фонда „Работ. Искра“. По тоя начин ще се усигури редовното му излизане. Сумите, макар и малки да се внасят в цен. каса незабавно.